

Hans Christian Andersen

Povesti

- Introducere / 7*
- 1. Degețica / 9*
- 2. Cutia de iască / 16*
- 3. Claus cel Mic și Claus cel Mare / 24*
- 4. Printesa și bobul de măzăre / 38*
- 5. Fabula se referă și la tine! / 41*
- 6. Talismanul / 43*
- 7. Mica sirena / 47*
- 8. Hainele cele noi ale împăratului / 71*
- 9. Povestea soldătelului de cositor / 77*
- 10. Grădina Paradisului / 83*
- 11. Cufărul zburător / 99*
- 12. Spiridușul trandafirilor / 106*
- 13. Printul cel rău (Legendă) / 112*
- 14. Povestea porcarului / 116*
- 15. Privighetoarea / 122*
- 16. Îndrăgostitii (Mingea și titirezul) / 134*
- 17. Rătușca cea urâtă / 138*
- 18. Crăiasa zăpezii /*
- 19. Acul de cârpit / 190*
- 20. Pantofiorii roșii / 195*
- 21. Săritorii / 202*
- 22. Păstorita și coșarul / 205*
- 23. Fetița cu chibrituri / 211*
- 24. Picătura de apă / 211*
- 25. O familie fericită / 218*
- 26. Gulerul / 222*
- 27. Cât se poate de adevărat / 226*
- 28. Peste o mie de ani / 229*
- 29. Zâna de la cârnățar / 232*
- 30. Două bătătoare / 237*
- 31. Pușculița / 240*
- 32. Hans cel Prostănc / 243*
- 33. Supă dintr-un cărlig de cărnați / 248*
- 34. Fata care călca pe pâine / 264*
- 35. Pana și călimara / 273*
- 36. Cocoșul și girueta / 277*
- 37. Gândacul de gunoi / 281*
- 38. Tata face întotdeauna bine
ceea ce face / 290*
- 39. Omul de zăpadă / 295*
- 40. În curtea rațelor / 301*
- 41. Fluturele / 308*
- 42. Melcul și tufa de trandafiri / 311*
- 43. Ceainicul / 315*
- 44. Lumânările / 318*
- 45. Lucrul cel mai de necrezut / 322*
- 46. Grădinarul, stăpânul și stăpâna / 327*
- 47. Puricele și profesorul / 335*
- 48. Cheia de la poartă / 340*

Afost odată ca niciodată o femeie, care își dorea nespus de mult să aibă un copil. Într-o zi, s-a gândit să meargă la o vrăjitoare, sperând că aceasta o va ajuta să-și împlinească dorința.

- Tare aş vrea să am şi eu un copilaş, spune-mi, te rog, cum să fac, a rugat-o femeia.
- Uite, a spus vrăjitoarea, ia acest bob de orez, care nu e un bob obișnuit, dintre acelea care cresc pe câmp ori le mănâncă găinile. Pune-l într-un vas de flori, şi vei vedea ce va ieşi.

– Mulțumesc din suflet a spus femeia şi a plecat acasă.

A sădit bobul de orez şi din el a răsărît o minunătie de floare, care-şi ținea petalele strânse. Văzând-o, femeia s-a uitat la ea cu drag şi i-a sărutat petalele roşii şi galbene care, dintr-o dată, au pocnit şi s-au deschis. Floarea era o frumuseţe de lalea, iar în mijlocul ei stătea o fetiţă nu mai mare decât un deget; de aceea femeia i-a pus numele Degețica.

A luat-o cu grijă pe fetiţă cea gingăşă şi a pus-o într-un leagăn făcut dintr-o coajă de alun, învelind-o cu o petală de trandafir. Aici dormea noaptea, iar ziua se juca pe masă, unde femeia aşezase o farfurie cu apă, ce închipuia un lac. Pe acest lac micuţ, Degețica stătea într-o barcă făcută dintr-o petală de lalea, vâslind cu două fire

de păr de cal. Cânta cu glas dulce, iar femeia era nespus de fericită privind-o.

Într-o noapte, în timp ce Degețica dormea în pătuțul de flori, a venit, printr-un ochi de geam care era spart, o broască urâtă. „Ce nevastă potrivită pentru băiatul meu“, și-a zis broasca și a înhățat coaja de alună în care dormea Degețica, fugind prin geamul spart spre râul mlăștinos, unde broasca locuia cu fiul său.

Acesta, când a văzut acea fetiță drăgălașă, n-a putut să spună decât: „Oac-oac!“.

– Mai încet, să n-o trezești, i-a spus mamă-sa. O s-o așezăm pe o frunză de nufăr, de unde n-are cum fugi, până pregătim camera în care veți locui.

Când Degețica s-a trezit dimineață și a văzut unde se află, a început să plângă. De jur-împrejur era numai apă și nu avea cum să ajungă la țarm. Între timp, broasca pregătea camera în care vor locui însurățeii. A luat pătuțul fetiței, și aceasta a rămas singură pe frunza cea verde, plângând din ce în ce mai tare. Auzind-o, peștișorii au venit să o vadă și le părea rău că va trebui să locuiască într-o casă de mâl, și atunci au început să roadă lujerul frunzei. Aceasta s-a desprins și a început să meargă în josul apei, cu Degețica, unde broasca nu putea să o mai ajungă.

Fetița trecea astfel pe lângă o multime de orașe, iar păsărelele din copaci se minunau cât de frumoasă era acea fetiță. Frunza pe care se afla a plutit până a ieșit din hotarele acelei țări. O însoțea un fluture, pe care Degețica la înhămat cu cingătoarea ei, și astfel frunza mergea mai repede.

Și cum mergea ea aşa, o vede un cărăbuș aflat în zbor, se repede, o prinde de mijloc și fuge cu ea într-un copac. Degețica s-a speriat, iar cărăbușul a încercat să o înbuneze, dându-i suc de flori. Au venit și alți cărăbuși să o vadă, iar domnișoarele cărăbușe s-au mirat că are doar două picioare, că nu are antene, spunând că seamănă cu un om, de urâtă ce-i. Deși la început îi plăcuse, cărăbușului care o

Reșăpise acum nu-i se mai părea aşa drăgălaşă, aşa că îi spuse să se ducă încotro o vedea cu ochii. A dat-o jos din copac, iar Degetica începu să plângă că este urâtă şi că a rămas singură în pădure. Aici a stat toată vara. Şi-a impletit un pat din fire de iarbă sub o frunză de brustur, ca să se apere de ploaie.

Astfel a trecut vara, a trecut toamna şi a venit iarna rece. Păsările care cântau în jurul ei au plecat, iar frunza de brustur s-a ofilit, s-a uscat, iar Degetica nu a mai avut unde să se adăpostească. Dârdâia, căci hainele de pe ea se rupseseră.

Fiecare fulg care cădea, pentru ea era ca o lopată de zăpadă. A încercat să se încălzească, punându-şi în spate o frunză uscată, dar tot îi era frig.

Porni spre marginea pădurii. Merse apoi printr-o miriște de grâu secerat, care pentru ea era ca o pădure, şi ajunse până la locuinţa unui şoarece de câmp, care era o gaură în pământ. Era cald şi plăcut. Şoarecele avea cămara plină cu grâu. Degetica s-a rugat să-i dea şi ei o bucătică dintr-un bob de grâu, căci nu mâncase nimic de două zile.

– Intră şi te încălzeşte, a spus şoarecele, care era unul milos. Stai la masă cu mine.

Şi pentru că fetiţa îi plăcea, i-a mai spus:

– Uite, stai la mine toată iarna. O să-mi deretici prin casă şi o să-mi spui poveşti, pentru că îmi plac foarte mult.

Degetica a fost de acord şi se simtea foarte bine la şoarece. Într-o zi, acesta îi spune:

– Astăzi vine în vizită un vecin de-al meu, care este foarte bogat şi are o blană frumoasă. Dacă te măriţi cu el, scapi de griji. Atât că nu vede.

Vecinul era un sobol, care a venit cu blana sa cea lucioasă. Şoarecele îl lăuda că e bogat şi învăţat.

Sobolul era învăţat, dar nu-i plăceau soarele şi florile, pentru că nu le văzuse niciodată. Degetica i-a cântat câteva cântece, iar sobolul

s-a îndrăgostit de ea, din pricina glasului ei dulce. Săpase un tunel între casa lui și a șoarecelui și i-a poftit prin acesta spre casa lui. A luat un lemn putred care lumina, căci lemnul putred luminează, și a pornit înainte. Sobolul și-a ridicat botul și a lovit în tavan, prin care au pătruns lumina, și o pasăre moartă de frig, despre care le spuse să nu se sperie. Degețicăi îi părea rău, iar sobolul a spus:

– Ce rău este să te naști pasăre. Nu-i nimic de capul unei păsări. Uite, asta, toată vara a cântat, iar acum a murit de foame.

– Ce folos că toată vara ciripește și iarna moare de foame și de frig, a zis și șoarecele.

Degețica tăcea, iar când cei doi s-au întors cu spatele, ea a sărutat pasărea pe ochi, spunând:

– Poate tocmai ea mi-a cântat toată vara. Câtă bucurie mi-a adus, biata de ea!

Sobolul a astupat gaura prin care pătrundea lumina și i-a dus pe Degețica și pe șoarece acasă. Noaptea, Degețica se gândeau la pasărea moartă. S-a sculat și a împletit din fân o păturică, a mai luat niște bumbac găsit în cămara șoarecelui și le-a pus în jurul păsării. Deodată a tresărit, simțind că înăuntru bătea ceva. Era inima păsării, care nu murise; era doar amortită. Acum se încălzise și își revenise. Degețica nu știa ce să facă, pentru că, față de ea, pasărea era foarte mare. A mai acoperit-o și ziua. S-a dus la ea și în noaptea următoare. Pasărea se trezise, dar era slăbită. I-a spus fetiței, care stătea cu o bucată de lemn putred în mână, ca să aibă lumină:

– Mulțumesc, fetiță scumpă. M-ai salvat. M-am încălzit și am să pot să zbor iar spre lumina soarelui.

– Dar nu știi că afară e iarnă, e frig? spuse Degețica. Mai bine stai aici și eu am să te îngrijesc.

Și i-a adus apă rândunicii într-o petală, iar aceasta i-a povestit că s-a rănit la o aripă într-un scai și n-a mai avut putere să plece cu suratele ei în țările calde.

Respe Toată iarna și-a stat rândunica acolo, iar Degețica a îngrijit-o, și, când a venit primăvara, fetița a destupat gaura din tavan. Rândunica a întrebat-o pe Degețica dacă nu vrea să o ia pe spate de acolo și să o ducă în pădurea înverzită. Degețica se gândi că dacă ar pleca, șoarecele ar fi foarte necăjit.

– Rămâi cu bine, a spus rândunica și a zburat.

Degețica rămase tristă că nu putea ieși la soare. Sobolul o ceruse în căsătorie. Șoarecele îi spuse că trebuie să-și facă zestre, aşa că Degețica s-a pus pe tors, iar omizile tocmite de șoarece țeseau zi și noapte. Degețica nu se bucura. Nu-l putea suferi pe sobolul urâcios. În fiecare dimineață și în fiecare seară se strecu afară, dădea într-o parte spicele crescute și se uita la cerul albastru.

Când a venit toamna, Degețica era gata cu zestrea. Șoarecele o anunțase că nunta are loc peste o lună. Degețica începu să plângă, spunându-i că nu vrea să se mărite cu sobolul. Șoarecele era supărat.

– E un bărbat aşa de bine! Ce bucătărie și ce cămară are! Ar trebui să-i mulțumești lui Dumnezeu.

Sobolul veni să o ia pe Degețica și să o ducă în adâncurile pământului și să nu mai vadă niciodată lumina soarelui. Fata era tristă și își lăua rămas-bun de la soare.

– Cip-cirip! se auzi atunci deasupra capului ei.

Era tocmai rândunica pe care o salvase. Degețica s-a bucurat și i-a povestit că trebuie să se mărite cu sobolul și că n-o să mai vadă niciodată soarele. La aceasta, rândunica i-a spus:

– Va veni iarna în curând și eu trebuie să plec în țările calde. Nu vrei să viii cu mine? Leagă-te strâns de mine cu cingătoarea și plecăm în țările calde, unde tot timpul este vară.

– Da, ia-mă cu tine, spuse Degețica și se prinse cu cingătoarea.

Iar rândunica zbură cu fetița pe spate peste munți și peste ape. Îi era frig, dar se acoperi cu penele păsării, lăsându-și afară doar ochii, ca să vadă pe unde trecea.

Și au mers până au ajuns în țările calde. Soarele strălucea, erau livezi de portocali și o mulțime de fluturi. Au ajuns până la un țărm de mare, unde se înălța un palat de marmură. Aici erau o mulțime de cuiburi, iar rândunica noastră și-a regăsit cuibul. O așeză pe fetiță pe o petală de floare albă. Dar, surpriză! În mijlocul acelei flori stătea un omuleț străveziu, ca de sticlă. Pe cap avea o coroană, iar pe umeri avea aripi și nu era mai înalt decât Degețica. Era spiridușul florilor. Fiecare floare are un spiriduș și o zână, iar el era regele tuturor. Acesta se sperie de rândunică, văzând-o aşa de mare față de el, însă, când o zări pe Degețica, se gândi că e cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Și i-a pus pe cap coroana sa, întrebând-o cum o cheamă și dacă vrea să-i fie soție și, bineînțeles, regina florilor.

Respect Sigur că vreau, i-a răspuns Degetica, pentru că spiridușul nu semăna nici cu fiul broaștei, nici cu sobolul cel urâcios.

Atunci, din flori au coborât domni și doamne nespus de frumoși și i-au adus fiecare câte un dar Degeticăi. Dar cel mai neașteptat dintre toate a fost o pereche de aripi albe. I le-a prins Degeticăi pe umeri, și acum putea și ea să zboare din floare în floare. Toți erau foarte fericiți, iar Rândunica le cânta de sus, din cuibul ei.

Regele florilor i-a spuse fetiței:

– Nu te vei mai numi Degetica, pentru că nu este un nume prea grozav. Tu ești foarte frumoasă și te vei numi de acum încolo Maia.

Rândunica vedea toate acestea și, când i-a sosit vremea, a plecat din nou în țara sa de baștină. Acolo s-a dus la cuibul ei, de sub streașina unei case, unde omul care locuia în ea i-a spus multe povești frumoase, printre care și aceasta, istorisită acum.